

си, системи наведення), Міністерства електронної промисловості, Міністерства приладобудування, Міністерства середнього машинобудування (ядерні технології), Міністерства суднобудування, Міністерства авіаційної промисловості та Міністерства кольорової металургії (напівпровідники і надчисті матеріали). В Україні була велика кількість потужних НВО, які представляли організації які проводили наукові дослідження і розробки разом з їх освоєнням у виробництві і випуском продукції. НВО можуть бути будь-якої організаційно-правової форми, однак в радянські часи вони були державної форми власності. Як правило, в структуру НВО входять науково-дослідні, проектно-конструкторські, технологічні організації, дослідні виробництва і промислові підприємства. Науково-дослідні, проектно-конструкторські інститути (конструкторські бюро або скорочено КБ) виконували НДДКР, а освоєнням НДДКР у виробництві та випуском продукції займалося промислові підприємства (заводи, комбінати тощо). Сьогодні Україна перестала бути конкурентоздатною інноваційно-розвиненою промисловою державою. Вона втратили свої галузі. Українські робітники мають найнижчі зарплати в Європі, українські учені емігрують за рубіж, а колишні флагмани науки – академічні і галузеві науково-дослідні інститути – здають свої лабораторії під офіси. Країна фактично з промислової держави перетворилася на сировинний придаток інноваційно-розвинених країн.

Обговорюються можливості законодавчих змін на покращення чинного стану справ.

Калінін Р. С.

старший викладач Бердянського інституту державного та муніципального управління Класичного приватного університету

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЗА УЧАСТЮ ІНОЗЕМНИХ ФІЗИЧНИХ ТА ЮРИДИЧНИХ ОСІБ

В умовах Євроінтеграції, адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, у вітчизняній правовій науці останнім часом приділяється особлива увага дослідженню теоретичних і практичних аспектів статусу іноземців. З'ясування питань, пов'язаних із правовою регламентацією участі іноземних

громадян у цивільно-процесуальних відносинах, у тому числі на завершальній стадії цивільного процесу – виконанні рішень суду, вимагає усунення недоліків виконавчого провадження, забезпечення взаємозумовленості і гармонізації законодавства України про примусове виконання судових рішень з нормами міжнародного права, визначення особливостей виконавчого провадження за участю іноземних громадян та юридичних осіб.

Національне законодавство України встановлює для іноземців та осіб без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, національний правовий режим, який передбачає, що обсяг прав і обов'язків резидентів і нерезидентів України співпадають. При цьому національний режим (national treatment) – один з двох основних (поряд з режимом найбільшого сприяння) принципів міжнародної торгівельної системи, зафіксований Світовою організацією торгівлі, який передбачає рівність прав резидентів і нерезидентів [1, с. 230]. Фактично національний режим є одним із основних базових принципів міжнародного приватного права поряд з принципом взаємності, режимом найбільшого сприяння, міжнародною ввічливістю. При цьому національний режим закріплюється як внутрішньодержавними (національно-правовими) нормативно-правовими актами різних держав, так і міжнародними договорами, укладеними між ними.

Так, згідно Конституції України, іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, – за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України [2, ст. 26].

Зазначене конституційне положення знайшло своє нормативне закріплення в Законі України «Про виконавче провадження», згідно норм якого під час виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, які відповідно проживають (перебувають) чи зареєстровані на території України або мають на території України власне майно, яким володіють самостійно або разом з іншими особами, застосовуються положення цього Закону [3, ч. 1 ст. 80]. При цьому чинне законодавство України про виконавче провадження в певній частині деталізує правовий статус іноземців або осіб без громадянства, якщо останні виступають як боржники у виконавчому провадженні та встановлює для

даних осіб несприятливі правові наслідки, порівняно із суб'єктами національного права. Зокрема, Закон України «Про виконавче провадження» встановлює для іноземців додаткову відповідальність за невиконання законних вимог державного виконавця у вигляді заборони в'їзду в Україну чи видворення за межі України шляхом звернення з поданням до компетентних органів [3, ч. 2 ст. 80].

Що стосується іноземців та осіб без громадянства як стягувачів у виконавчому провадженні, то слід зазначити наступне. У зв'язку з тим, що відповідно до законодавства України вартість зовнішньоекономічних контрактів, за якими проводяться стягнення, повинна бути зафіксована виключно у вільно конвертованій іноземній валюті [4], Законом України «Про виконавче провадження» встановлено особливості проведення виконавчих дій щодо стягнення коштів у іноземній валюті як предмета стягнення за відповідними виконавчими документами [3, ст. 53].

Зокрема, в Законі України «Про виконавче провадження» передбачено, що у разі, якщо кошти боржника в іноземній валюті розміщені на рахунках, внесках або на зберіганні у банку чи іншій фінансовій установі, що мають право на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, державний виконавець зобов'язує їх продати протягом семи днів іноземну валюту в сумі, необхідній для погашення боргу. У разі, якщо такі кошти розміщені у банку або іншій фінансовій установі, які не мають права на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, державний виконавець зобов'язує їх перерахувати протягом семи днів ці кошти до банку або іншої фінансової установи, які мають таке право, для їх реалізації.

У разі обчислення суми боргу в іноземній валюті державний виконавець у результаті виявлення у боржника коштів у відповідній валюті стягує ці кошти на валютний рахунок органу Державної виконавчої служби для їх подальшого перерахування стягувачу. У разі виявлення коштів у гривнях чи іншій валюті державний виконавець дає доручення про купівлю відповідної валюти та перерахування її на валютний рахунок органу Державної виконавчої служби. Кошти виконавчого збору, стягнуті при виконанні рішення про стягнення коштів в іноземній валюті, конвертуються у національну валюту України і зараховуються до Державного бюджету України [3, ст. 53].

Література:

1. Коссе Д. Д. Загальна характеристика типів правових режимів у сфері економіки / Д. Д. Коссе // Держава і право. – 2010. – Випуск 48. – С. 229-238.
2. Конституція України: прийнята Верховною Радою 28.06.1996 р. // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Закон України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 р. № 606-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=606-14>.
4. Положення про форму зовнішньоекономічних договорів (контрактів). Затвержено Наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 06.09.2001 р. № 201 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0833-01/print1340356649501630>.

Крычковская Я. В.

*соискатель, Национальный университет
«Одесская юридическая академия»*

РОЛЬ МЕЖДУНАРОДНЫХ НЕПРАВИТЕЛЬСТВЕННЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ И ПАРАОРГАНИЗАЦИЙ В МЕЖДУНАРОДНОЙ ФИНАНСОВОЙ СИСТЕМЕ

Существенную роль в развитии международной финансовой системе занимают международные неправительственные финансовые организации (далее МНФО) и параорганизации. Основным плацдармом для активизации нормотворческой деятельности международных неправительственных финансовых организаций, групп и союзов являются проблемы современного финансового регулирования на мировом уровне, трудности согласования финансовой политики отдельных государств, медленные темпы унификации и гармонизации международно-правовых финансовых норм путём принятия универсальных конвенций ООН.

Международные неправительственные финансовые организации создаются юридическими и физическими лицами с участием заинтересованных государственных органов, национальными объединениями, союзами (ассоциациями) предпринимателей, банковских и биржевых кругов, страховых, налоговых организаций. Примерами таких организаций являются: Международная ассоциация фондовых бирж, Европейская федерация ассоциаций кредитных институтов, Всемирная ассоциация профессиональных участников фондовых рынков, Международная ассоциация налоговых